

50-ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ

СТУДЕНТСКА ИСКРА

Русе
5 февруари 2008
година L
Цена 0.25 лева

ВЕСТНИК НА РУСЕНСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ „АНГЕЛ КЪНЧЕВ“

Изтърколи се половин век...

Бях 12-13-годишен ученик, когато направих първите си стъпки в журналистиката. Годината на това прохождане беше 1959, т.е. 30 години преди настъпването на промените, довели и до премахването на ония „окони“, които спъваха свободата на словото. Та именно тогава ни учиха, че всеки брой трябва да има своя уводна статия, която да бъде ударното оръжие на редакционната мисъл. Разбира се, такива бяха каноните, въпреки че всички знаеха: **по-скучно нещо от уводна статия няма!**

В началото на второто си главно редакторство вместо „уводна“ въведох „Колонка на редактора“. В нея и аз, и други членове на редакцията пишехме по най-злободневни теми. Дори съм и забравил за тази рубрика, а пък днес не мога да прибягна до нея, тъй като, читателю, на страниците на този юбилеен за „Студентска искра“ брой ще срещнеш имена на много редактори. Така че сега отново ми се налага да напиша уводна статия, посветена на 50-годишнината на нашия вестник. Умишлено ще публикувам и тук, и на другите страници снимки от редакционния архив. А те се оказват действително *архивни* – от времето, когато във ВИММЕСС имаше студентски фотоклуб и неговия представител бяха членове на редколегиата или пък дейни сътрудници. На една от снимките (от преди 30 години) фотографът е уловил момент от разговора ми с първия главен редактор и създател на вестника Иван Неделчев. И тогава, а и сега, той имаше с какво да увлече събеседника си, дълбаейки в златоносната мина на своите спомени. А тъй като първият брой е свръхбиблиографска рядкост следва да сме благодарни, че с днешния си разказ той ни връща и към програмата на вестника, с която той е тръгнал по един неизвестен път на 5.II.1958 г.

На неуморния Иван Неделчев дължим голяма част от материалите, написани от следващите главни редактори, техни заместници или сътрудници. И тъй като имах привилегията да бъда един от техните най-първи читатели, искам да

подчертая онова, което всички те са съхранили в сърцата си – **любов към „Студентска искра“, принадлежност към „Студентска искра“, гордост, че са част от „Студентска ис-**

Иван Неделчев и Живодар Душков в разговор за „Студентска искра“ – учебната 1977/78 г.

кра“. А той е един *уникален вестник*: списван от непрофесионалисти, но за някои от неговите „бащи и майки“ се оказва първа крачка към този вид творчество – журналистика, поезия, проза; издаван „на обществени начала“

»2

Доживях!

Когато на 5 февруари 1958 г. аз, тогава 30-годишният старши преподавател по Теория на механизмите и машините, и моите сътрудници, студентите Йордан Панайотов и Ки-

учбно заведение се наричаше Висш институт по механизация и електрификация на селското стопанство (ВИМЕСС), имаше само две специалности („Механизация на селското стопанство“ и „Селскостопанско машиностроене“), около 780 студенти и 60 преподаватели. Занятията се провеждаха в сградата на сегашната Английска гимназия и то само на горния, втория етаж. На долния се помещаваха първа поликлиника. Едно-временно с появата на вестника започна усвояването на строящата се нова сграда – сегашният централен корпус на Русенския университет. Вървяхме след строителните работници и „завземахме“ зала след зала. В уводната статия на първия брой на „Студентска искра“ съм записал: **„Прекрасни възможности се откриват пред нас с премеждането ни в новата сграда. Осъществяват се след всеки изминат ден старите мечти и дават път на нови“.**

По това време висшето ни

рече Момчилов, държахме в ръцете си току-що отпечатания брой първи на „Студентска искра“, можех ли да предположа, че ще доживея до щастие да отпразнувам 50-ата му годишнина!?

А на втората страница е отпечатан призивът:

Към читателите *Вестник „Студентска искра“ започва да се издава на местото на досегашния стенлист „Механизатор“. Като многотиражен вестник той ще бъде достъпен за по-широк кръг читатели. За да отразява и насочва по-добре многостранната дейност на ректората, партийната, младежката и профсъюзната организации, чиито орган е той, е необходимо в списването му да участват по-голям брой читатели.*

Другари, изпращайте материали за вестника (дописки, статии, фелетони, карикатури, снимки и др.).

За името на вестника обявихме конкурс. За съжаление съм забравил какви други предложения за име е имало и кой е „кръстникът“ на нашата „Искра“. Със сигурност обаче знам кой спечели конкурса за заглавното клише. Това беше студентът **Нено Чергиланов**. Той е отдавна покойник. Изчерта го лаборантката

»3

Юбилейно за в. „Студентска искра“

В България през последните десетилетия непрекъснато се честват юбилеи. В печата или на някоя от телевизите често се съобщава за 20, 30 и други подобни „юбилеи“. Два от най-фрапиращите случая бяха: обсъждането в Академичния съвет за честване на „45-годишния юбилей на РУ“, което не се състоя, и „15-годишния юбилей“ на фирма, чието име вече не си спомням. Грешките с „юбилеите“ са много и се допускат в сериозни издания, като например в сп. „Наука“ бе публикувана статия за „60-годишния юбилей“ на Техническият университет в София, което е непростимо и за „юбилея“ и за списанието. Причината за тези недоразумения се дължат на непознаването на етимологията на думата, вследствие на което по времето на социализма масово се празнуваха „юбилеи“ почти на всяка кръгла годишнина. Тази практика доведе до неточното определение на юбилей за „*тържествено празнуване или че-*

стване на кръгла годишнина ...“ в новите издания на Речника на чуждите думи в българския език.

Разбирането на всяка чужда дума е свързано с познаването на нейния произход. В „Речник на чуждите думи в българския език“ на Ал. Милев, Й. Братков и Б. Николов от 1958 г. юбилей се дефинира като „*тържествено празнуване на годишнина от някое събитие или дейност на лице или учреждение, обикновено след 25, 50, 75 и 100 години*“. Терминът произхожда от еврейското „*йобел*“, синоним на *рог, тръба*, с която се възвестява свещената година у древните евреи. Според Мойсеевия закон всеки 50 години се чества обществено празненство, при което дълговете се опрощават и робите се пускат на свобода. Същото тълкувание се дава и в енциклопедията на братя Данчеви (т. 2, 1992, с. 1707).

Папа Бонифаций VIII въвежда юбилейните години (свети-

те години) за католическата църква, като обявява 1300 година за юбилейна за църквата. Даровете от поклонниците, посетили Рим през юбилейната година, срещу опрощаването на греховете им били толкова много, че приемниците на Бонифаций VIII многократно съкращавали сроковете между юбилейните години и през 1475 г. срокът бил намален до 25 години (БСЭ т. 30, с. 331). Така от XV век се въвежда практиката да се чества юбилей през 25 години, но **точният юбилей е само на 50**. Ако приемем все пак като традиция петвековното честване на юбилеи на 25 и кратни на 25 годишнини, следва да не се бърка юбилей с крълата годишнина (10, 20 и т.н.), с кратната на 5 (5, 15, 35, 45 и т.н.) или пък с обикновената годишнина (7, 8, 9, 11, 12, 13, 14 и т.н.).

От казаното до тук, следва че **в. „Студентска искра“ чества своята 50-годишнина напълно в духа на юбилея.**

»4

Чуго! СИ – с юбилей!

Много на брой и относително различни по характера на списване медии – електронни, речеви, писмени, както и своеобразни хибридни подобия, гъмжат в ежедневието ни. Практически не е възможно обективно да се оцени, правдиво и убедително, влиянието им, както за хода на историческото развитие на страната, така и за формиране личното мнение и стимулите на субективния фактор или група етнос в напрегатното и глобализиращо се „свръемие без граници“.

Убеден съм обаче, че определено, макар и частично, изключение може да се допусне, ако става дума за **нашата „Студентска искра“**. Това мое убеждение изказвам, защото много добре помня и знам, че за да види „бял свят“ юбилеят „Студентска искра“, заслугата е почти единствено на колежата Иван Неделчев. Без съмнение обаче определен принос имат

»4

Тогава беше така

Там, в малката стаичка на редакционната колегията в къщата до VII блок, която сами си извоювахме, ремонтирахме и обзаведохме, често се събирахме. Говорехме си за вестника и за всичко друго... Дори в съботите, без да се уговаряме, един по един пристигахме в редакцията. Заедно – и преподавателите (проф. С. Леви, доц. Ат. Колев, доц. Д. Цонева, доц. Борис Минчев и др.), и студентите доброволно, с желание и отговорност работехме за издаването на нашия вестник – „Студентска искра“.

Радвахме се на всеки новоиздаден брой. От печатницата го вземахме с вълнението, че поемаме новородено бебе. Отново го обсъждахме, отчитахме си грешките, гордеехме се с попаденията си... Като заместник главен редактор на вестника (1980-1989) имах възможност да разговарям с много хора, да разбера техния живот, мечти, търсения... Да разбере колко е различен светът.

Е, имаше и неприятни моменти. Още в първия ден след раздаването на вестниците телефонът в редакцията започваше да звъни: засегнатите искаха обяснение; някои от „хвалените“ смятаха, че за тях трябвало да се напише още; други ни държаха сметка защо сме писали очерк за този, а не за онзи; трети назидателно напомняха, че сме пропуснали „една запетая“ или че сме написали, например: „реторика“, а не „риторика“ (независимо че са дублетни форми) и т.н., и т.н.

Понякога това ни ядосваше. Та ние

работехме за сметка на личното си време, безплатно, самоотвержено.

В замяна на това един път в годината, в Деня на журналистите, партийният комитет водеше цялата редакционна колегия на „другарска вечеря“, т. е. на ресторант. На една от тези другарски вечери партийният секретар настоя да

кажа виц. Исках вицът да е тематично обвързан и затова разказах следния: „Наполеон Бонапарт помоли висшите сили отново да го върнат на земята, за да види как живеят сега хората. Молбата му била изпълнена. Спуснал се в САЩ. Разглеждал, разглеждал и въздъхнал. „Ех, ако имах американския стандарт на живот, светът щеше да бъде мой“. Прехвърлили го в Съветския съюз. Обходил навсякъде и отново въздъхнал: „Ех, ако имах руското въоръжаване, светът наистина щеше да бъде мой“.

Довели го в България. Показвали му ТКЗС-та, ДЗС-та и т. н. Бонапарт отново започнал да кима с глава: „Ех, ако имах българските журналисти, светът още нямаше да е научил за поражението ми при Ватерлоо!“.

– Еее, Димитрина, ама наистина от вас, журналистите, човек никога не е сигурен какво може да очаква: нито какво ще напишете, нито какво ще кажете! – с упрек ме прекъсна партийният секретар.

Повече никой не заведе редколегията на ресторант. Смърени бяхме и когато не постъпи обещаният материал от ВК на ДКМС и ние оставихме на главната страница на вестника едно празно каре с надпис: „Тук трябваше да има статия от ВК на ДКМС“; трябваше да се подчиняваме на цензура, тоест да внимаваме да не издадем някоя държавна тайна, напр.: колко студенти се обучават в нашето учебно заведение и т. н., но в редакционната колегия цареше творчески дух, свободно мислене, отвореност към мнението на другите, колегиалност, толерантност. Именно от тази редколегия към журналистическото поприще тръгнаха Росен Моллов, Галин Найденов, Силвия Николова и др. И когато четем техни книги или статии или пък срещнем някъде тяхното име, на нас ни е приятно, че не само сме отразявали съвременното си и сме го оставили на миналото, на историята, но и че сме дали нещо и на бъдещето.

доц. Димитрина ИГНАТОВА-ЦОНЕВА,
зам. гл. редактор (1980-1989)

„Студентска искра“ се появи навреме“

Откритото през 1954 година висше учебно заведение в Русе (известно под наименованието ВИМЕСС) започна своята дейност със сравнително малък брой студенти и преподаватели и с много бедна материална база. За няколко години обаче то израсна бързо както в количествено, така и в качествено отношение. Необходимостта от координация на усилията на неговите членове и от тяхната информираност за променящите в него процеси ставаше все по-наложителна. На тази потребност преди 50 години беше призван да отговори вестник „Студентска искра“. През своето половинвековно съществуване той подпомагаше активно работата на преподаватели, студенти и служители във възходящото развитие на учебното заведение. Беше неограничен помощник на неговото ръководство при решаването на възникващите проблеми. Едновременно с това вестникът даде възможност за изява на редица студенти чрез отпечатването на техни литературни творби. Някои от неговите сътрудници след завършване на образованието си поеха пътя на професионални журналисти.

Доц. Петър ПАРТИНОВ,
гл. редактор (1969-1977)

Радост и гордост

В развитието си Русенският университет „А. Кънчев“ ни изправя пред пореден забележителен юбилей – 50 години живот на вестник „Студентска искра“, 50 години от издаването на брой №1. Датата е 5 февруари 1958 година. Задачата е да отразява творческата енергия на преподаватели и студенти, богатството на художествената самодейност, на поетичните дарби, на познанието и на научните постижения.

Имах щастието да бъда един от главните редактори на вестника – втори по ред, след основателя проф. Иван Неделчев. В началото на месец април 1960 г. ми бе възложено да поема главното редакторство. Приех с известна доза смущение, тъй като трудовият ми стаж във вуза се равняваше само на три месеца. Още не бях опознала добре богатото ежедневие на русенската Алма Матер и не бях създавала необходимите контакти с колектива. А все още се полагаха основите за функциониране на вестника, изграждаше се организацията на работата, подбираха се кадрите.

Връщайки се в мислите си към онази далечно време, не мога да не си спомня за най-активните членове на тогавашната редколегия: Йордан Панайотов, Кирил Момчилов, Христо Владимиров, Андон Добрев – всички студенти. Те пишеха прекрасни статии и стихове, умееха да увличат много други след себе си. Те познаваха отлично организацията на работата, отделяха време за редакторска дейност, за връзките с печатницата. Бяха положени здрави основи за функционирането на вестника. Безспорно това има значение за дългия живот на „Студентска искра“. Ще си позволя да отбележа, че тогава вестникът беше дело предимно на студентите. Хвала за тези

»3

Изтърколи се половин век...

1» – без получаване на заплати или никакви други възнаграждения, включително и на хонорари, не по силата на задължение (любов насила няма!), не за лична полза, а напротив – за сметка на личното си свободно време, не за лична изява, а водени единствено от съзнанието, че с труда си създаваш нещо необходимо за всички... „Много относително незабележим и къртovski труд са полагали сътрудниците и екипите“ – умозаклучава Сабетай Леви – главен редактор (1982-1990), „Никои не се оплака, никои не търсеше някаква облага, никои не се отказа“ – пише Донка Грънчарова – главен редактор (1963-1964); „Доброволно, с желание и отговорност работехме за издаването на нашия

вестник – „Студентска искра“ – свидетелства Димитрина Цонева – зам. гл. редактор (1980-1989).

А ето какво пишат някогашните студенти-искристи: „Много ентузиазъм имаше тогава, както и пълна свобода по отношение написването на материалите“ (Калчо Петков – сега известен телевизионер), „Студентска искра“ ни даде така необходимото самочувствие, че можем да правим вестник съвсем сами“ (Росен Моллов – днес изтъкнат журналист и романист), „Благодаря на всички колеги от това време за тези мигове на съвместна работа, щото студентският ми живот премина така интересно и толкова жизнерадостно“ (инж. Йорданка Цекова). И ми се иска да завър-

ша с думите на още един някогашен студент и определен за зам. гл. редактор (1971-1972) Станчо Станчев, който е сигурен, че „Студентска искра“ „ще бъде още дълго време нещо, което ние обичаме и създаваме с много обич“.

За съжаление днес няма да чуем гласовете на главни редактори (Ана Чернева, Владимир Етърски, Димитър Янчев) и редактори (Андон Добрев, Върбан Лалински и редица други), преселили се в един свят, от който няма връщане. Струва ми се обаче, че думите, които изричахме по повод 50-годишнината на нашата „Искра“, са и един опит да ги върнем от Отвъдното; един стремеж да не се лишим от камъка, който всеки един от тях е поставил в градежа „Студентска искра“...

Мнозина са учудени от факта, че се е изтърколил половин век от основаването на „Студентска искра“. Аз също съм един от тях. Дори ще споделя, че първото честване на годишнина на вестника беше по време на моето първо главно редакторство. Тогава вестникът ни „закръгли“ 20 години и беше почти-почти връстник на студентите от ВИМЕСС. И тогава си казах: „Дано не ми се случи да организирам друг юбилей!“. Пък то стана точно обратното... Не се зальвам, че ако днес отново кажа думите от 1978 година, историята ще се повтори. Но поне мога да се надявам, че и с други редактори „Студентска искра“ ще пренесе своя пламък и в годините на XXI век.

Живодар ДУШКОВ

1978 г. – честване 20-годишнината на „Студентска искра“

И ще продължи да свети... ИСКРАТА

Уважаеми приятели,

На Юбилей обикновено е прието да се пишат спомени, т. е. *кой, кога, с кого и как, и какво* е правил...

И аз си помислих да постъпя по същия начин, само че изведнъж ме хванаха дяволите и направих нещо малко по-различно.

А именно:

Искрата е нещо много ефимерно,

В самото начало на 70-те години на миналия век

Всяка приказка започва така: „Преди много години...“. Моята – също.

Преди много години колегата Петър Партинов ме покани в редакционния колектив, списващ вестник „Студентска искра“. Възложи ми задачата по коригирането на броевете. Държа особено да подчертая това, защото днес душата ми на филолог стене, когато чета вестници (та и книги!), пълни с правописни грешки, безсмислени (нередактирани) изречения... А тогава един малък вестник, какъвто е нашата „Искра“, уважаваше читателите си! Шеговито казано, имам още по-голяма заслуга, отколкото е коректорската дейност. При гостуването си в Търново съм носела и броеве на „Студентска искра“, които са четени в семейството ми. Излиза така, че съм запалила брат си да гледа с други очи на вестника ни и когато след време стана асистент във ВИМЕСС (Русенски университет) и оглави редколегиата, той не стартира от празно място. На факта, че вестникът ни се четеше и къщи, в старата ни столица, може да се погледне и така: помогнала съм вестникът да получи най-дълголетния си (като стаж!) главен редактор.

Честит юбилей, „Студентска искра“!
Маргарита ДУШКОВА

огнят гори и хвърчат искри. Те витаят нагоре и изчезват много бързо.... НАШАТА „ИСКРА“ обаче свети вече 50 години и това не е случайно. Тя ще продължи да свети, защото излиза от вашите сърца и ще бъде още дълго време нещо, което ние обичаме и създаваме с много обич.

инж. Станчо СТАНЧЕВ,
зам. гл. редактор (1971-1972)

Някои ще кажат, че думите звучат високопарно

Трудно е човек да седне и да напише нещо за „Студентска искра“. В главата ми напират много спомени, свързани с този вестник. И то най-вече хубави. Хубави, защото „Студентска искра“ е част от моя живот. Някои ще кажат, че думите звучат високопарно. Сигурно е така, но когато в редакцията с размери два на два метра си участвал в създаването на нещо ново, високопарно е даже слабо казано.

Имахме една електрическа пишеща машина и беше доста трудно да се вреди човек на нея, за да напише материала си. А той не беше един. Имаше негласно съревнование между нас кой ще напише повече материали. И всичко това се правеше безплатно. В името на това да усетиш, че създаваш нещо. Спомням си как с Наско Върбанов изрязвахме снимки и ги монтирахме с текст върху паус, за да направим една интересна страница по случай осми декември. Тогава в печатницата все още нямаше компютри и фотошоп. За един 1 април издадохме „Студентска искра“, но със заглавие... „8 часа.“ Дори бяхме взели пари за реклама от Първа частна банка, за да заприлича вестника ни на „168 часа“. Много ентузиазъм имаше тогава, както и пълна свобода по отно-

„Студентска искра“ остава огледало на реалността

В петия ден на февруари екипът на „Студентска искра“ има достоен повод да празнува. В деня, когато са родени идолът на няколко поколения българи – Дъф Маккагън от „Guns N' Roses“ и дамата с най-нежната душа – Леда Милева, вестникът на Русенския универ-

ситет стана на половин век. Малко медии могат да се похвалят с такъв юбилей. Ако стъпалата към зрелостта са 50, то повечето вестници у нас могат да се сравнят с бебета. Като децата на демокрацията, които увяхват с поредната доза в гетото на посредствеността, повечето печатни издания, стегнати от обръча на парите, не достигат до пълнолетие. Цветята на промяната сега цъфтят в аулата на Русенския университет. Днес няма митинги и барикади, няма и вестници, които безпристрастно да отразяват реалността. Има само едно изключение и то е „Студентска искра“.

Преди около петнадесет години, когато бях студент, университетското издание служеше на обществото като огледало, в което обективно и безпристрастно можеха да се оглеждат всички субекти от нашата действителност. Помня първата окупация на централния корпус и смелата позиция на вестника. Спомням си картофите с ориз и гладните погледи в стола. И безсънните нощи с ухане на любов никога няма да забравя. Спомням си и моя учител по „Масова комуникация и журналистическо творчество“ доц. Владимир Симеонов. „Когато човек започне да си спомня, значи остарява“, казваше той. Спомените обаче не остаряват... Особено когато са хубави.

Днес работя като редактор в бургаски ежедневник, където е прието да се хвали всеки, който си плаща, и да се плюят тези, които нямат пари за поръчкови статии. Какво да се прави: „балкански синдром“! Който плаща си поръчва редакционната политика. Слава Богу, че вестник „Студентска искра“ остана чест.

На екипа на университетския вестник и на неговите приятели желая пътеводна светлина да отразява пътя ви и времето, като константа щастливо да върти стрелките на съдбата! Нека бъде Светлина и сиянието ѝ щастливо да озарява дните ви!

Михаил ДИМИТРОВ

Калчо Петков, Живодар Душков и Атанас Върбанов с новия брой

шение написването на материалите. Свободата беше стигнала дотам, че по едно време в редакцията си оставях

мотора, като че все едно е гараж. Е, моторът беше чисто нов, въпреки че предизвикваше ужас в лицето на Живодар Душков.

„Студентска искра“ се оказа и голяма школа не само за мен, но и за всички, които са били част от тази редакция. Много от нас забравиха за инженерните си професии и се отдадоха изцяло на журналистиката или на издателския бизнес. Но всеки един от нас носи в себе си частица от хубавия спомен, наречен „Студентска искра“.

Калчо ПЕТКОВ

А каква редколегия бяхме!

Казвам се Йорданка Цекова, сега Йорданова. В далечната 1961 година ме приеха във ВИМЕСС. Нямах навършени 18 години. Когато влязох в учебната зала, един от колегите възкликна: „От кога ВИМЕСС стана детска градина?!“. Е, съдбата го наказа, като след шест години му станах съпруга.

Като член на редколегиата бях открита и *завербувана* от Боян Дюлгеров, който беше вече третокурсник и работеше за вестника. Представяйки ме, всички се зарадваха най-вече за това, че бях току-що завършила гимназия – с надеждата, че все още съм на „ти“ с граматиката. Така станах дежурният коректор. До късно през нощите стоях в печатница „Дунав“ и чаках да се наберат материалите. Но с какво вълнение и удовлетворение вземах в ръце първия, все още влажен от печатарско мастило, вестник. Това чувство не ме напусна до последния брой, на който присъствах.

А каква редколегия бяхме! Главен редактор тогава беше преподавателят Ди-

митър Янчев (по-късно – професор), зам. гл. редактор – Йордан Георгиев, и още: Андон Добрев, Христо Владимиров, Кирил Момчилов. Всички те бяха в основата на литературния кръжок „Пеньо Пенев“. Естествено техните произведения веднага намираха място в литературната страница на вестника.

По-късно гл. редактор стана доц. Донка Грънчарова, а след това отново доц. Янчев. Съставът на редколегиата постоянно се менеше, тъй като един завършваха и на тяхно място идваха други студенти с нови идеи и с голямо желание. До 1966 година (до моето дипломиране) в състава бяха Петър Кабаков (зам. гл. редактор 1964-66), Вър-

бан Лалински, Георги Начев, Живко Каишев (зам. гл. редактор след 1966).

Благодарение на вестника се озовавах на много интересни места и моменти от живота на Института. Никога няма да забравя срещата ми с двамата руски космонавти Леонов и Беляев, които през 1965 г. гостуваха в Русе, а на 30 май 1965 г. дойдоха в Института. Трябваше да отразя срещата и да взема тяхното поздравление до студентите. Все още пазя това малко листче с техните подписи, което за мен си остана с голяма стойност.

Благодаря на всички колеги от това време за тези мигове на съвместна работа, щото студентският ми живот премина така интересно и толкова жизнерадостно.

Инж. Йорданка ЦЕКОВА

Радост и гордост

2» млади хора, за това тогавашно студентско поколение.

Много редколегии се смениха през тези 50 години. Поклон и благодарност за всичко, което са направили за утвърждаването на вестника и за него-

вото развитие по възходяща линия. Нека той пребъде и в идните години, да дава поле за изяви на многолюдния колектив на университета. Нека бъде основание за радост и гордост.

Доц. д-р Бъна ПЕТРОВА

Доживях!

1» на нашата катедра Ана Чолакова. Тя е жива и здрава и заедно с нас отбелязва 50-годишнината на нашия вестник.

За мен издаването на многотиражка донякъде беше позната дейност. Като асистент в МЕИ – София, започнах с вестник „Политехник“. Неговият първи брой носи дата 1 май 1954 г.

Имаше доста юбилей. Отбелязахме със статия появата на 50-тия брой на вестника. После на стотния. За 20-ата и 25-ата му годишнини проведохме събрания. Писахме спомени и приветствия. Така дойдохме до настоящия, **до големия юбилей**.

Трудни бяха за вестника годините на прехода, годините след 1990. Но не прекъсна издаването му. Благодарение усилията на неговия главен редактор през този период – Живодар Душков, вестникът оцеля.

Честит юбилей, наш вестник!

инж. Иван НЕДЕЛЧЕВ,
първи главен редактор
на „Студентска искра“, заслужил
професор на РУ „А. Кънчев“

Здравейте, читатели и участници в списването на в. „Студентска искра“

Казвам се Донка Грънчарова-Иванова. Аз бях главен редактор на в. „Студентска искра“ от март 1963 до април 1964 г.

В моя екип имаше славни и високо отговорни момчета (студенти и едно момиче). Това са Христо Владимиров, Андон Добрев – вече покойник, Владимир Етърски – също покойник, и няколко сътрудници-дописници. Не случайно казвам *славни и отговорни*. Те бяха такива, защото се заангажираха с появата на поредния брой на вестника ни – и търсеха теми, и пишеха, и макетираха, и дежуриха в печатница „Дунав“, за да направят корекциите, и въпреки това бяха отлични студенти. Да, навременното подготвяне на необходимата информация отнемаше време, но никога не се оплака, никога не търсеше някаква облага, никога не се откажа. **Благодаря на всички вас, мили приятели.** Някои пишеха не само дописки, но и стихове. Даже участваха и

при организирането на изяви на Студентския културен клуб. Те ще останат в историята на нашия любим университет за пример.

Нека и съвременните студенти приемат този вестник присърце и в бъдеще.
Доц. Донка ГРЪНЧАРОВА,
гл. редактор (1963-1964)

Чуго! СИ – с юбилей!

И» и немалко други негови сътрудници: тогавашни студенти – ентузиастични и част от колегите – преподаватели. Предполагам, че за това благородно дело имат дял и част от тогавашната управленска върхушка на гр. Русе. И, забележете, всичко се правеше на доброволни начала и без заплащане.

Моля за своеобразно лирическо отклонение. Ровейки се в не толкоз близкото минало, по време на поредно четване на Ивановден в техния дом произнесох фразата: „...у нас Ивановци

В „Студентска искра“ се докоснах до журналистиката

Във вестник „Студентска искра“ за първи път се докоснах до журналистиката. Тогава, разбира се, не мислех, че един ден ще си изкарвам хляба като професионален журналист. Времената бяха такива, че не можех и да мечтая за това. Но пък в „Искрата“ получих първата заплата в занаята. Най-хуба-

вото беше, че аз, Галин Найденов и няколко други студенти бяхме оставени да правим и само наши, „студентски“ броеве. Това беше наистина незабравимо усещане. Да майсториш целия вестник от нула до готов брой. Още повече, че го пишехме двама-трима, а още един-двама правеха снимките. Макетирахме го за една нощ в старата редакция, която беше до фотоклуба, и всичко беше незабравим купон, а на заранта го носехме в печатница „Дунав“. Беше много интересно и да правиш корекции там, с шилото в ръка да вадиш старите оловни редове на лино-типа, като естествено четеш текста наобратно. „Студентска искра“ ни даде така необходимото самочувствие, че можем да правим вестник съвсем сами, и то четивен вестник! Не случайно наши броеве бяха давани за пример в стария ежедневник „Дунавска правда“.

Имахме и незабравими „бунтовни“ мигове. Например с една анкета през 1984 година, която беше срещу въведената нова учебна система и изигра своята роля, за необходимите корекции. В тези дни обаче се чувствахме като истински десиденти и успяхме да се преборим за правото си.

Това е вестник „Студентска искра“! За мен той си остава един прекрасен спомен, един сполучлив старт в голямата журналистика! А и в него публикувах първия си разказ, за да стигна сега до 7 издадени романа!

Росен МОЛЛОВ

Искри още много години!

Ти си най-младежният вестник в Русе, защото си „Студентска искра“ – с млади автори, публикуващи на твоите страници свои творби – лирични или журналистически; с герои (спортисти, туристи, танцьори и пр. но все студенти); с читатели предимно на младежка възраст.

Искри още много години, „Студентска искра“!

Иванка ЙОРДАНОВА, издател на в. *Дружият вариант*

Юбилейно...

И» От моята близо десет годишна работа в редколегиата съм запазил само хубави спомени. По-конкретни неща оставям да кажат главните редактори, заместниците им и студентите – сътрудници на редакцията, защото всеки випуск имаше своите ярки личности в редколегиата, като Росен Моллов, Сашо Плючарски, Галин Найденов и др., които работеха по списването на вестника през 80-те години на ХХ век. Един-

ственото, което в тия дни ме изпълва с тъга, е споменът за незабравимата главна редакторка инж. Анна Чернева (1942-1985), която ме въвлече в журналистическото поприще и чиито напътствия никога няма да забравя. Светла ѝ памет! Нека в този ден да сведем глави пред паметта на всички сътрудници и верни читатели на в. „Студентска искра“, които не са вече между нас и да кажем смирено: „Бог да ги прости! Светла им памет!“

доц. Атанас КОЛЕВ

ПРИСЪДЕНИ

Научните звания

ДОЦЕНТ

на д-р Емилия ВЕЛИКОВА

и СТ.Н.С. II СТЕПЕН

на д-р Николай НЕНОВ

ПРЕДСТОЯЩО

Удостояване на професор Томов със званието „доктор хонорис кауза на Русенския университет“

След като предишното академично ръководство удостои проф. д. т. н. Борис Томов със званието „доктор хонорис кауза на Русенския университет“ на новото се падна честта да изпълни решението. След две седмици ще се проведе тържествената церемония. В нея виждаме неслучаен смисъл: **двама ректори, два ректорски екипа, два Академични съвета по недвусмислен начин отдават своето признание към професор Томов**, който в един продължителен период, при едни изключително тежки условия успя да поведе кораба, наречен „Русенски

университет“, в най-правилната посока – „европейско висше образование“.

В годините на неговото ректорство Министерският съвет разкри педагогическия факултет (11 октомври 1994), XXXVII Народно събрание преобразува ВТУ „А. Кънчев“ в Русенски университет „Ангел Кънчев“ (21 юли 1995), а на 15 май 1999 г. университетът ни получи своята първа институционална акредитация. Академичният съвет на русенското висше училище утвърди „Мисия на Русенския университет“ (март 1994), а Общото събрание определи рождената дата на университета 12 ноември 1945 г.; изработи се знак на университета; създаде се химн на Русенския университет; въведоха се регуляните на ректорската власт; утвърди се званията „Заслужил професор на РУ“, „Носител на почетния знак на РУ“, „Почетен член на РУ“; създаде се Съвет на настоятелите на Русенския университет „Ангел Кънчев“ (14 май

2002); бяха удостоен с почетното звание „доктор хонорис кауза на Русенския университет“ 5 бивши преподаватели на русенското висше училище и водещи специалисти от Европа (Гърция, Италия, Полша, Англия, Австрия, Германия, Словения, Белгия, Словакия) и Австралия...

В университета гостуваха президентите Жельо Желев (15 май 1996) и Петър Стоянов (31 март 1998), вице-премиерът Тодор Кавалджиев (30 юни 1999), министър-председателят Иван Костов (11 февруари 2000), посланиците на САЩ (7 май 1998), Германия (8 май 1998 и 11 април 2001), Белгия (10 октомври 2002), Китай (18 юни 2003), Холандия (13 октомври 2000), г-жа Рита Зюсмулт – председател на Германския парламент (30 септември 2003), г-н Валтер Швиммер – генерален секретар на Съвета на Европа (8 октомври 2003), министрите Надежда Михайлова (19 май

1998, 24 септември 1999 и 28 март 2000), Муравей Радев (11 май 2001), акад. Иван Охновски – председател на БАН (1 ноември 2001) и др.

И колко е права мисълта, отнесена за всички, чиито избор е свързан с мандатността: **през първия си мандат човек работи за втория си мандат, а през втория – за историята.** Безспорно е, че с ректорството си от два (и половина) мандата (2 ноември 1993-18 ноември 2003) проф. д.т.н. Борис Томов вписа името си в летописа на русенската Алма Матер.

И дойде време този, който при церемониите за удостояване със званието „доктор хонорис кауза на Русенския университет“ произнасяше думите „Сега и завинаги“, днес сам да усети върху рамото си тежестта на ректорския жезъл – символ на властта. Честито почетно звание, професор Томов!

Живодар ДУШКОВ